

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 255/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., T., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To/3/2009 z 13. apríla 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 46/2010 z 2. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2011 doručená sťažnosť D. V., T., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To/3/2009 z 13. apríla 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 46/2010 z 2. marca 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30 T/171/2007 z 11. decembra 2008 uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a na základe aplikácie ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie.

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/3/2009 z 13. apríla 2010 bol označený rozsudok na základe novely Trestného zákona zmenený tak, že sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov.

Proti druhostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol, pretože neboli zistené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že označenými rozhodnutiami konajúcich súdov došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Svoje námietky sťažovateľ opiera o túto argumentáciu:

«Skutok, pre ktorý je sťažovateľ právoplatne odsúdený, je právne kvalifikovaný aj s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák., na čo podľa sťažovateľa neboli dané zákonné podmienky.

Podľa prechodného ustanovenia § 437 ods. 5 Tr. zák. sa ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zák. vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v ustanovení § 43 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb.

Záver, že sťažovateľ bol potrestaný za niektorý z trestných činov uvedených v § 43 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. nemožno urobiť.

Trest odňatia slobody uložený rozsudkom Okresného súdu v Trnave č.k. 4T 577/1987 zo dňa 24.9.1987 vykonal sťažovateľ dňa 1.1.1990, v čase, keď ustanovenie § 43 zák. č. 140/1961 Zb. nebolo súčasťou zákona (bolo zavedené až s účinnosťou od 1.9.2003 zákonom č. 171/2003 Z.z.).

Otázku použitia tohto ustanovenia vo vzťahu k „potrestaniu“ riešilo prechodné ustanovenie § 299a ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb. tak, že sa vyžadovalo spáchanie ďalšieho trestného činu uvedeného v § 43 za účinnosti zák. č. 140/1961 Zb., t.j. v období po 1.9.2003 do 31.12.2005 (pretože od 1.1.2006 nadobudol účinnosť už iný zákon, zákon č. 300/2005 Z.z.).

Za účinnosti zák. č. 140/1961 Zb. po 1.9.2003 do 31.12.2005 sťažovateľ trestný čin uvedený v § 43 zák. č. 140/1961 Zb. nespáchal.

Nemožno uzatvoriť, ako to urobil Najvyšší súd SR, že sa takéhoto trestného činu dopustil v období od 28.7.2005 do 31.12.2005, pretože trestný čin podľa § 208 Tr. zák. (resp. podľa § 215 predchádzajúceho Tr. zák.) je špecifický v tom, že vyžaduje sústavnosť, pričom obdobie od 28.7.2005 do 14.5.2007 je takýmto trestným činom v prípade sťažovateľa len vo svojom súhrne, pokiaľ by sa skúmali samostatne niektoré časové úseky, nemuselo by ísť o tento trestný čin, dokonca v týchto časových úsekoch nemuselo ani dôjsť k čiastkovým konaniam, ktoré len v súhrne za celé skúmané obdobie tvoria trestný čin.

Súd samostatne neskúmal úsek od 28.7.2005 do 31.12.2005, a preto urobenie takéhoto záveru je aj porušením princípu prezumpcie neviny.

Podmienka „potrestania“ podľa zák. č. 140/1961 Zb. môže byť posúdená len podľa zák. č. 140/1961 Zb. a nie podľa iného zákona.

To, či sa sťažovateľ dopustil trestného činu podľa § 43 zák. č. 140/1961 Zb. aj v období od 1.9.2003 do 31.12.2005 je len v rovine domnienok, nikto to neskúmal, rozširovanie podmienok trestnosti vo forme výkladu medzier v zákone v neprospech obvineného bez akéhokoľvek odôvodnenia je nepripustné.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľ domnieva, že použitie ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák. v jeho prípade neprichádza do úvahy.

Záverov všeobecných súdov v tomto smere nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú len v rovine domnienok, s vyššie uvedenou argumentáciou sťažovateľa sa nezaoberali.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/3/2009 z 13. apríla 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 46/2010 z 2. marca 2011, predmetné rozhodnutia zrušil a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/3/2009 z 13. apríla 2010

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

Preskúmaním sťažnosti a dotknutej časti rozhodnutia krajského súdu ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

Odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu v časti, ktorej sa týka aj sťažnosť podaná ústavnému súdu, sťažovateľ založil na argumentácii totožnej s odôvodnením

sťažnosti, teda na tvrdení že u sťažovateľa neboli splnené podmienky na aplikáciu zásady „trikrát a dost“.

Krajský súd v danom rámci v odôvodnení uznesenia uviedol, že prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď kvalifikoval konanie sťažovateľa ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa ustanovení § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona za súčasnej aplikácie ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa rozsudkami okresného súdu z 24. septembra 1987 a z 20. júna 1991.

Krajský súd poukázal na tranzitórne ustanovenie § 437 ods. 5 Trestného zákona, v zmysle ktorého sa ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona vzťahuje aj na osobu, ktorá bola potrestaná za niektorý z trestných činov uvedených v ustanovení § 43 ods. 1 predchádzajúceho zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 140/1961 Zb.“), ak ďalší trestný čin uvedený v ustanoveniach § 47 ods. 2 Trestného zákona spáchala táto osoba po nadobudnutí účinnosti tohto Trestného zákona. Krajský súd dôvodil, že ustanovenie § 437 ods. 5 nového trestného kódexu vlastne pre účely aplikácie zavedenej zásady „trikrát a dost“ vyriešilo vzťah ustanovenia § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. a ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, pretože trestné činy obsiahnuté v zákone č. 140/1961 Zb. v porovnaní s trestnými činmi uvedenými v ustanovení § 47 ods. 2 Trestného zákona nie sú úplne totožné, či už z hľadiska obsahu, zákonného pomenovania alebo paragrafového označenia. Krajský súd dodal, že použitie ustanovenia § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. vo vzťahu k trestným činom spáchaným ešte pred zavedením tohto ustanovenia do zákona č. 140/1961 Zb., teda pred 1. septembrom 2003 riešilo ustanovenie § 299 zákona č. 140/1961 Zb.

Krajský súd následnou argumentáciou podporil svoj výrok o výmere trestu uloženého sťažovateľovi, ktorým zmenil predchádzajúci výrok o treste uloženom prvostupňovým súdom. Krajský súd uviedol, že počas trestného konania došlo k zmene ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, a to novelizáciou – zákonom č. 576/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorej je pre uloženie doživotného trestu odňatia slobody potrebné splnenie podmienok vymedzených ustanovením § 47 ods. 1 Trestného zákona, teda musí ísť o trestný čin,

za ktorý uloženie tohto trestu Trestný zákon vo svojej osobitnej časti dovoľuje, uloženie tohto trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a zároveň nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do 25 rokov, čo podľa konštatovania krajského súdu u sťažovateľa splnené nebolo.

Ďalej krajský súd citoval nasledujúce ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého, ak nie sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 tohto paragrafu, je potrebné uložiť trest odňatia slobody na 25 rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takémuto páchatel'ovi nemožno uložiť trest odňatia slobody pod 20 rokov.

Krajský súd napokon vo svojom rozhodnutí vyvodil záver, že okolnosti trestnej veci sťažovateľa umožňujú uloženie trestu odňatia slobody na 20 rokov, tak ako to uviedol vo výroku svojho rozsudku.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd.

Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Citujúc relevantné ustanovenia trestného kódexu, a síce ustanovenia § 47 ods. 1a 2 a § 437 ods. 5 Trestného zákona, ako aj ustanovenia § 43 ods. 1 predchádzajúceho zákona č. 140/1961 Zb. posúdil krajský súd ako súd odvolací postup prvostupňového súdu, ktorý aplikoval na trestnú vec sťažovateľa právnu úpravu novozavedeného inštitútu – zásady „trikrát a dost“, ako zákonný.

Interpretáciou dotknutých ustanovení Trestného zákona krajský súd jasne vysvetlil, že trest odňatia slobody podľa zásady „trikrát a dost“ ukladá konajúci súd s odkazom na intertemporálne ustanovenie § 437 ods. 5 Trestného zákona aj vtedy, ak bol páchatel'

v minulosti potrestaný za niektorý zo skupiny trestných činov taxatívne vymedzených ustanoveniami § 43 ods. 1 predchádzajúceho zákona č. 140/1961 Zb. (a to bez ohľadu na to, či došlo k potrestaniu za tieto trestné činy v čase pred alebo až po zavedení ustanovenia § 43 do zákona č. 140/1961 Zb.), ak páchatel spáchal ďalší trestný čin uvedený v ustanoveniach § 47 ods. 2 Trestného zákona po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

V nadväznosti na to a prihliadnuc na novelizáciu dotknutej zásady „trikrát a dost“ dospel krajský súd k záveru, že v prípade sťažovateľa okolnosti veci umožňujú uložiť mu trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov.

Krajský súd v rámci svojej argumentácie odvoláciu námietku sťažovateľa o nesplnení podmienok umožňujúcich uložiť sťažovateľovi trest podľa dotknutých ustanovení § 47 ods. 2 Trestného zákona teda neprijal.

Ústavný súd chce na tomto mieste predovšetkým zdôrazniť, že formulácia dotknutej právnej úpravy (ustanovenia týkajúce sa zásady „trikrát a dost“ a aj súvisiace intertemporálne ustanovenie) sa vyznačuje dostatočnou určitosťou a možnosťou jej priamej aplikácie bez toho, aby bolo potrebné pre jej správne a jednotné praktické použitie uskutočňovať náročnejší výklad.

Krajský súd vyčerpávajúco interpretoval a následne aplikoval relevantné ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa tzv. zásady „trikrát a dost“, na základe čoho rozhodol o uložení trestu odňatia slobody sťažovateľovi vo výmere 20 rokov. Tento záver oprel o logické a náležité odôvodnenie, ktoré kvalifikuje ústavný súd ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy.

Rozsudok krajského súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozsudku ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takýto záver súčasne vylučuje možnosť sťažovateľom namietaného sekundárneho zásahu do jeho základného práva zaručeného čl. 8 ods. 2 listiny.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/3/2009 z 13. apríla 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 46/2010 z 2. marca 2011

Sťažovateľ porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru videl v skutočnosti, že konajúce súdy sa nezaoberali jeho argumentáciou vyvracajúcou možnosť aplikácie zásady „trikrát a dost“ v jeho prípade.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody uvedené v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku.

V dovolaní sťažovateľ uviedol, že *„nesprávna je právna kvalifikácia skutku s použitím § 47 ods. 2 Tr.zák. a teda rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ktorým je ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zák.“*.

Najvyšší súd vo svojom uznesení o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v úvode odôvodnenia uznesenia predovšetkým poukázal na splnenie podmienok: prípustnosti dovolania v zmysle ustanovení § 368 ods. 1 Trestného poriadku

(možnosť podania dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená), podania dovolania oprávnenou osobou v súlade s ustanoveniami § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a podania dovolania na príslušnom prvostupňovom súde a v zákonnej lehote podľa ustanovení § 370 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sa vyjadril, že po preskúmaní vecnej stránky dovolania zistil, že právne závery sťažovateľa, ktoré v dovolaní prezentoval, nemožno akceptovať.

V ďalšom bode najvyšší súd odkázal na závery rozsudku krajského súdu, ktorý sa podľa vyjadrenia najvyššieho súdu s rovnakou právnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v podanom odvolaní vysporiadal „*správnym a zákonným spôsobom*“, keď na „*strane 5 až 6*“ tohto rozsudku „*jasne a zreteľne v súlade so skutočným znením príslušných ustanovení Trestného zákona č. 140/1961 Zb. zák. č. 300/2005 Z.z. vysvetlil povinnosť súdu použiť ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zák. aj v prípade obvineného*“.

Najvyšší súd sa s formulovanými závermi krajského súdu v plnej miere stotožnil.

Najvyšší súd navyše uviedol, že „*právny názor dovolateľa o tom, že pre takýto postup by bola splnená zákonná podmienka len v prípade, ak by spáchal ďalší trestný čin v období od 1. septembra 2003 do 31. decembra 2005*“, nemá oporu ani v ustanoveniach § 299a ods. 4 zákona č. 140/1961 Zb. a ani v ustanoveniach § 437 ods. 5 Trestného zákona.

Najvyšší súd tak skonštatoval nesúlad právnej argumentácie dovolania sťažovateľa s obsahom príslušných citovaných ustanovení oboch trestných kódexov a vyvodil záver o nedostatku dovolacích dôvodov vymedzených ustanoveniami § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V prijatom uznesení sp. zn. 1 Tdo 46/2010 z 2. marca 2011 prostredníctvom odôvodnenia odvolacieho súdu, ktoré považoval za dostatočne konkrétne a vecne správne, najvyšší súd potvrdil zákonnosť postupu konajúcich súdov v otázke určenia výmery trestu odňatia slobody, na základe čoho vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť.

Takýto spôsob formulovania odôvodnenia najvyššieho súdu, keď tento odkázal na odôvodnenie predchádzajúceho a súvisiaceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré považoval za zákonné a argumentačne vyčerpávajúce, je podľa ústavného súdu z hľadiska jeho preskúmateľnosti v zásade akceptovateľný [obsah predchádzajúceho rozhodnutia je totiž dotknutým osobám dostupný jednak prostredníctvom ich oznámenia spôsobom stanoveným ustanoveniami § 179 Trestného poriadku, ako aj prípadnou možnosťou nazretia do príslušného spisu v zmysle ustanovení § 69 Trestného poriadku (obdobne pozri III. ÚS 241/07)].

Konštatovanie o neprípustnosti dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy (ustanovenia § 47 ods. 1 a 2 a § 437 ods. 5 Trestného zákona a ustanovenie § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb.), ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy, na ktorej postavil najvyšší súd svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo súčasne vylučuje aj možnosť sťažovateľom namietaného sekundárneho zásahu do jeho základného práva zaručeného čl. 8 ods. 2 listiny.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 46/2010 z 2. marca 2011 v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2011